

PROSINEC 2017

OPUSCULUM

ČASOPIS ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

Obsah

- Gabriel Malich OP: Úvodní slovo | 2
- Benedikt Mohelník OP: Hlásat pravdu v jednomyslnosti | 3
- Svolávací listina na provinční kapitulu | 4
- Setkání dominikánské rodiny 2017 v obrazech | 6
- Damián Němec OP: Stálé studium | 8
- Obláčka u mnišek ve Znojmě | 8
- VII. česko-polské setkání mnišek v počáteční formaci | 9
- Ze života místních sdružení LSSD | 10
- Jiří Reginald Machačík: Evropské setkání laiků ve Fatimě | 11
- Bruno Cadoré OP: Poslání kázat evangelium
List magistra řádu po kongresu o poslání Řádu kazatelů, 3. část | 14
- Příloha: Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace
prosinec 2017 – leden 2018 | I–IV

Milí čtenáři *OPuscula*,

*Do neznáma
vstupujeme s jistotou
víry, že Pán je věrný,
že se nepřestává starat
o své služebníky, že je
nepřestává vést.*

jak jste si už jistě všimli, blíží se konec. A ne jen jeden. První na řadě, dá-li Pán, bude 3. prosince konec liturgického roku. Po něm, 21. ledna, konec třetího a posledního mandátu fr. Benedikta ve službě provinciála. A pak, dá-li Pán, taky konec světa, spojený s druhým Kristovým příchodem, při kterém se v plné slávě ukáže jeho vítězství nad zlem, hříchem a smrtí, kterého dosáhl svou smrtí a vzkříšením.

Blíží se konec. Neodvolatelně. Nezadržitelně. U někoho to může budít hrůzu a děs, ale pro nás křesťany je každý konec zdrojem naděje. Do neznáma totiž vstupujeme s jistotou víry, že Pán je věrný, že se nepřestává starat o své služebníky, že je nepřestává vést.

Blíží se konec. A tak Pánu poděkujeme, že se o nás až doposud věrně staral a vedl nás, vyprošujme si u něj odpuštění našich nevěrností a také milost věrného následování. Konec je příslibem. Kéž nás přimkne blíže k Pánu, povzbudí nás k odvaze více mu důvěřovat a věrněji pracovat.

fr. Gabriel OP

Hlásat Pravdu v jednomyslnosti

Ke konci ledna příštího roku budou bratři slavit provinční kapitulu, na které si zvolí nového provinciála a pro následující čtyřletí načrtnou obrysy apoštolského působení. Rád využívám této příležitosti, abych všem členům dominikánské rodiny, vám sestry a bratři ve svatém Dominiku, poděkoval za všechno, čím jste se na působení řádu u nás v minulých letech podíleli. Velkých i malých projektů a děl bylo mnoho. A některé věci se nám nepovedly, jak bychom si představovali. Vyjmenovávat jedno či druhé ovšem v úmyslu nemám. Bylo by to dlouhé a stejně neúplné a především by to nemohlo jít k jádru věci.

Naše možnosti jsou různé. Někteří z nás se mohou zapojovat do aktivit, které jsou dobře vidět a které mají třeba i významný dopad. Jiní z nás takové možnosti z dobrých důvodů nemají. Citlivost pro různou problematiku v životě církve i společnosti vedou bratry a sestry k různorodým, a příznějme si, že i k navzájem nesourodým aktivitám. Nikdo se kvůli tomu nemusí cítit, že by byl méně dominikánem. V době, která je stále více rozjitřená a která trpí myšlenkovou vyprázdňeností vedoucí k ideologiím, je o to víc potřeba, abychom si uvědomovali, v čem spočívá jednomyslnost (*unanimitas*), která je důležitou charakteristikou dominikánské spirituality. Mít jednu duši, jednomyslnost, stojí na mnohem hlubších základech, než jsou názory na jednotlivosti. Každému jednomu bratru či sestře bylo svěřeno stejné povolání následovat Krista po vzoru apoštolů, jak nám to ukázal svatý Dominik.

*Po vzoru svatého
Dominika máme být
hlasateli Pravdy,
která nemůže než
být jedna jediná.
Ovšem způsobů,
jak tuto Pravdu
říct lidskými slovy
a projevít činy, je
nekonečně mnoho.*

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Jsme povoláni ke kázání evangelia pokoje. Jedno povolání a jedno kázání jsou duší naší dominikánské identity, podstatou oné jedné duše, která nás formuje v jedno bratrské společenství. Musíme být velmi citliví k zárodkům skryté polarizace uvnitř našich společenství. Spíše než je přecházet mlčením a falešnými ohledy je třeba o nich otevřeně mluvit. Samo se nic nevyřeší. Pozorně naslouchat – to především, ochotně sdílet své pohledy, učit se opravdovému dialogu, to všechno jsou nelehké, ale nutné kroky. Naše rozhovory musí být otevřené, kvalifikované a věcné. Skvěle nás to připraví na kázání a bude to výmluvným svěděním dříve, než vůbec začneme mluvit. Po vzoru svatého Dominika máme být hlasateli Pravdy, která nemůže než být jedna jediná. Ovšem způsobů, jak tuto Pravdu říct lidskými slovy a projevit činy, je nekonečně mnoho a každý z těchto způsobů musí brát ohled na posluchače a na situace, v nichž se nacházejí, má-li být naše kázání účinné. A není to záležitost úspěšné strategie, ale požadavek lásky k lidem, jejichž spásu máme sloužit. Podílet se na obtížném úkolu vytvářet jednomyslnost můžeme úplně všichni. A navíc je to základní věc, která z nás dělá dobré dominikány.

Prosím, abyste provázeli přípravu a průběh naší provinční kapituly modlitbou!

*fr. Benedikt Mohelník OP
provinciál*

SVOLÁVACÍ LISTINA NA PROVINČNÍ KAPITULU

Všem bratřím, mniškám, sestrám a ostatním členům dominikánské rodiny.

Podle č. 355 a 356 LCO a na základě rozhodnutí provinční kapituly slavené od 26. 1. 2014 do 4. 2. 2014 v Olomouci (APK 2014 č. 184)

svolávám provinční kapitulu
do konventu sv. Jiljí v Praze.

Kapitula se bude slavit od 21. ledna 2018.

Provinční rada dne 6. 6. 2017 ustanovila předsedy přípravných komisí takto:

Komise pro apoštolát a dominikánskou rodinu (apoštolát, spolupráce s dominikánskou rodinou na poli apoštolátu, spolupráce se zahraničím, publikační činnost a nakladatelství Krystal OP, poutní místa, asignační politika): **fr. Jindřich Poláček**.

Komise pro řeholní život (formace, studium a společný život, liturgie, stálá formace, další strategie studia): **fr. Lukáš Fošum.**

Komise pro řízení (řízení, ekonomie, nakládání s restituovaným majetkem a finančními náhradami, strategie ekonomického fungování provincie a statuty): **fr. Martin Dvořák.**

Předsedům těchto přípravných komisí mohou zasílat své podněty k provinční kapitule jak bratři z provincie, tak i ostatní členové dominikánské rodiny.

Na základě návrhů předsedů komisí schválila provinční rada dne 11. 9. 2017 složení komisí. Předsedové komisí vyzvou jejich členy k účasti na přípravných pracích pro kapitolu.

Účastníky provinční kapituly budou:

Vokálové kapituly (Technické podrobnosti týkající se voleb, které před kapitolou konají pouze bratři, jsou vynechány.)

Ffr. exprovinciál Benedikt Mohelník a převorové Vojtěch Soudský, Jindřich Poláček a Filip Boháč.

Volení sociové převorů konventů v Praze a Olomouci.

Volený delegát bratří konventu v Plzni a domu v Jablonném v Podještědí.

Tři volení doplňující delegáti.

Představitelé dominikánské rodiny

Na práci provinční kapituly jsou rovněž srdečně zváni zástupci slovenské provincie a představitelé dominikánské rodiny v České republice, a to převorky klášterů dominikánských mnišek, generální představená kongregace sester, moderátor laických sdružení a zástupce sdružení kněží a jáhnů. Hosté se s výjimkou voleb účastní kapituly od jejího zahájení 21. 1. 2018 večer až do skončení práce v komisích. V přípravné fázi ať zasílají své podněty předsedům jednotlivých přípravných komisí. Své návrhy na budoucí příslušné promotory a spirituály, kteří budou k této službě pověřeni v rámci dominikánské rodiny (promotor pro mnišky, spirituál kongregace a sekulárního institutu, promotor pro dominikánské konsociace), ať zasílají sekretáři přípravných prací na kapitolu fr. Gabrielovi Malichovi.

Výzva k modlitbám za kapitolu

Všechny členy dominikánské rodiny naléhavě vybízím jak k soukromým, tak společným vytrvalým modlitbám za zdar kapituly. Zvláštní prosby za kapitolu ať jsou zařazeny do liturgických přímluv od začátku prosince 2017 aspoň jednou týdně, v době bezprostřední přípravy od začátku ledna 2018 a v době konání kapituly denně (viz *Libellus precum* 2013, s. 75 n.). Ostatní ponechávám na jednotlivých komunitách a na samotných bratřích a sestřích.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.

Dáno v konventě sv. Jiljí, pod razítkem provincie, dne 20. září léta Páně 2017.

fr. Filip Boháč OP
sekretář

fr. Benedikt Mohelník OP
provinciál

SEDOR 2017

Letos pouze v obrazech ☺

Foto: Monika Menke (4x)

Stálé studium

V sobotu před slavností Ježíše Krista Krále, dne 25. listopadu 2017, proběhlo pravidelné podzimní setkání stálého studia v pražském klášteře. Tématem letošního roku je na základě podnětů od více bratří *Přirozenost*. Přednášku měl Mgr. David Svoboda, Ph.D., vedoucí katedry filosofie na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy, na téma *Přirozený zákon: historický a systematický pohled*.

Jarní setkání v Olomouci proběhne v sobotu 14. dubna 2018 a bude zaměřeno konkrétněji. Přednášejícím by měl být náš terciář doc. Tomáš Machula, Ph.D. et Th.D., rektor Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, zaměřující se odborně na tomistickou filosofii. Zvolené téma je *Místo přirozeného zákona ve filosofické etice a morální teologii*.

fr. Damián (redakčně zkráceno a upraveno)

Obláčka u mnišek ve Znojmě

Foto: Mnišky OP ze Znojma

V sobotu 7. října přikryla Panna Maria Růžencová svým pláštěm radostnou událost v životě naší komunity – naše postulanka Jana Kuběnová vstoupila při obřadu obláčky do období noviciátu. Krásný podzimní den s jasným nebem byl plný slavnostního ruchu. Přijela její nejbližší rodina

a několik našich bratří a kongregačních sester v čele s otcem provinciálem Benediktem, kteří ji přišli v jejím rozhodnutí „obléci člověka nového“ podpořit. Jana oblékla řeholní roucho a změnila se v sestru Marii Jordánu.

Kázání otce Benedikta na podobenství o deseti pannách zvláště směřovalo k čerstvé novice – noviciát je časem „lisování oleje“ – vydat ze sebe to nejlepší, ten olej, z něhož se bude trvale živit plamen lásky. Po následující mši svaté byli všichni pozváni na oběd do sálu kláštera. Celé odpoledne pak patřilo radosti ze společenství, setkáním, rozhovorům...

Kéž Pán naší novice na přímluvu bl. Jordána Saského mocně žehná a je to pro ni období, jak řekl otec Benedikt – kdy vylisuje to nejkrásnější a ten nej kvalitnější olej, aby plamen lásky ke Kristu měl být z čeho živ.

Mnišky OP ze Znojma

VII. česko-polské setkání mnišek v počáteční formaci

Ve dnech 6.–11. listopadu 2017 proběhlo VII. česko-polské setkání Mnišek Kazateľského řádu v počáteční formaci. Konalo se v klášteře sv. Kříže ve Znojmě, kde nás srdečně a velkoryse přijala tamní komunita mnišek. Z Polska přijely novicky s. Elia (klášter sv. Anny), s. Miriam se s. Dominikou (Radonie); časná profeska s. Magdalena (klášter sv. Anny) a novicmistrové s. Jacka (Radonie) a s. Zdzisława (klášter sv. Anny). Z České dominikánské provincie se setkání zúčastnily novicmistrové s. M. Pavla z Prahy a s. M. Rajmunda ze Znojma, novicka s. M. Jordána a časná profeska s. M. Cecílie ze Znojma.

Foto: Mnišky OP

Téma letošního podzimního setkání znělo: Liturgie a vnitřní modlitba, jeden z našich pilířů. Setkání bylo protkáno především modlitbou, sdílením a přednáškami. V úterý nás do tajemství Nejsvětější oběti, centra našeho života, spolu se svatým Tomášem uvedl fr. Benedikt Mohelník OP. Středa

byla věnována modlitbě růžence. O hloubce i historii této modlitby, která je dominikánské rodině zvláště blízká, hovořil fr. Bruno Donoval OP ze Slovenska. Ve čtvrtek nám fr. Kliment Mikulka OP srozumitelným způsobem přiblížil prosbu „Buď vůle Tvá“, na základě pojednání svatého Maxima Vyznavače o modlitbě Otčenáš. Pátek byl zaměřen na osobnost svaté Kateřiny Sienské. O ní, její modlitbě a inspiraci pro náš duchovní život mluvila s. M. Rajmunda.

V pátek odpoledne jsme se vydaly na krátkou procházku městem. A večer jsme měly možnost prožít společnou rekreaci se znojemskou komunitou mnišek. Po sobotní ranní mši svaté a snídani jsme se s příslibem jarního setkání v Radonie rozloučily.

S vděčností děkujeme Bohu za dar povolání a za milosti, jimiž nás na naší cestě provází (k nimž patří i toto setkání). Děkujeme také výše zmíněným bratřím, kteří slavili mše svaté a kteří si pro nás připravili zajímavé a podnětné přednášky. Velký dík patří především mniškám znojemské komunity, které nás mile přijaly a znamenitě se o nás staraly. Benedictus Deus!

Mnišky OP

Ze života místních laických sdružení

MS Trávník

V neděli 25. června 2017 jsme s radostí přijali do sdružení našeho kandidáta. Obřad přijetí se konal v klášteře Milosrdných sester sv. Vincence de Paul v Kroměříži za přítomnosti P. Antonína Krasuckého OP. Náš novic přijal řádové jméno Bartoloměj Longo. Po tomto slavnostním obřadu následovalo neméně slavnostní agapé a milé posezení se členy a přáteli našeho sdružení.

MS Znojmo

Říjnové setkání našeho sdružení proběhlo 26. 10. Po mši svaté, kterou v kostele sv. Kříže sloužil P. Miroslav Parajka, jsme se na faře pomodlili nešpory. Poté jsem informovala o setkání dominikánské rodiny v Olomouci, kterého jsem se s radostí zúčastnila. Některé body vyvolaly diskusi. Následně jsme se pustili do XVIII. článku exhortace *Evangelii gaudium*, tentokrát o modlitbě – co nám dává a která forma je nám nejbližší. Nakonec jsme ještě probrali organizaci formace kandidátek a novicek v našem sdružení.

Michaela Benvenuta Hobzová

Čtyřletí obnovy dominikánské laické formace

Prosinec 2017: Milost předpokládá přirozenost

(Komunitotvorné a komunitoborné prvky osobnosti)

Každé společenství by mělo svým členům pomáhat k růstu lidství. Překážky mohou být jak ze strany těch, kteří vysílají určité signály, tak těch, kdo by je měli přijmout – a nepřijímají, protože si jich nevšimnou, jsou pro ně příliš náročné, bolestivé, nebo je považují za nepravdivé. Zde víc než jinde je třeba si uvědomit, že nás Bůh volá do tohoto společenství právě proto, že tam na nás čeká právě taková škola duchovního života, kterou potřebujeme. Máme se zde něco naučit, něco vydržet, možná také něco udělat a v pravou chvíli pravdivě říct. Hlavní práci musí vykonat milost, ale nezapomínejme, že milost předpokládá přirozenost. Dílo milosti musí předcházet a provázet docela obyčejná lidská práce na sobě.

Text k rozjímání

Pokora – prostota v myšlení i jednání

Jistě vás už nejednou napadlo: jak je možné, že tolik lidí se snaží žít duchovním životem a že jen tak málo to doopravdy dokáže? Odpověď už můžeme dát sami: základem správného duchovního života je pokora. Jenomže pokora bývá velmi často nesprávně chápána, a proto k dokonalosti nemůže vést.

Pokora, jako každá ctnost, není nikdy sama, je obklopena a provázena dalšími ctnostmi, bez kterých by nikdy nedosáhla plné krásy, kterou má mít. Tyto ctnosti kolem pokory jsou zdánlivě bezvýznamné, malé, ale velice by chybil, kdo by je chtěl přehlížet. Jsou to například skromnost, upřímnost, čistota úmyslu a celá řada dalších. Daly by se shrnout do jednoho pojmu: prostota myšlení a jednání. Ovšem tato prostota může být dvojitá: buď vrozená, a to vlastně není ctnost, a získaná, vypěstovaná, ctnost v pravém slova smyslu.

Ta první, vrozená, je součástí lidské povahy, a není-li vždycky vedena opatrností, může se stát i projevem duševní slabosti, tedy nedokonalosti. Na to asi myslel Kristus Pán, když zdůrazňoval, že jeho učedníci mají být sice prostí jako holubice, ale opatrní jako hadi. To obojí, prostota i opatrnost, musí být stále spolu. Není-li vrozená prostota vedena opatrností, tedy rozvážností, rozumem, dovede natropit velmi mnoho zla, jak se o tom přesvědčujeme vlastně na každém kroku.

Prostota jako ctnost je náročná, je velmi těžké ji vypěstovat, a proto je jí mezi lidmi tak málo. Kdo je tak dokonalý, aby vždycky a všude jednal přímo, čestně, aby nechtěl být viděn lepší, než je, aby nikdy a v ničem neprosazoval sebe, neupozorňoval na sebe, aby šel skutečně a poctivě jenom za dobrou věcí? Pravá prostota už vlastně přechází ve skromnost, kterou předpokládá a bez které nemůže být.

Když si toto začneme trochu pozorněji rozebírat, máme odpověď na otázku, kterou jsme si dali na začátku: proč je tak málo svatých, když se tolik lidí snaží o duchovní život? Protože jim schází prostota v myšlení i jednání.

(Kázání P. Filího Dubského OP, celý text na stránkách krystal.op.cz: Amen 2/97)

Překážky komunitního života:

- pýcha, sebestřednost, neschopnost přijmout zpětnou vazbu
- neschopnost diskutovat (přesvědčení o tom, že jsem vlastníkem pravdy)
- neukázněnost, zlozvyky
- nadměrná kritičnost
- pasivita, pohodlnost, lenost
- neochota pomáhat, zapřít se, pracovat na sobě
- strach z ponížení a konfliktu...

Písmo: Gal 5, 22 – 6, 5

Světec: Štěpánka Quinzani

Otázky:

- Dokážeme si pravdivě a přitom ohleduplně říct výhrady? Nenarážíme navzájem na podezírání, pomluvy, neochotu věci řešit?
- Nezamčluji pravdu, protože se „nechci hádat“, místo abych hledal rozumný způsob, jak o věcech mluvit?
- Všímám si toho, co na mně druhým vadí, o co se klopýtá? Čím zraňuji, obtěžuji? Snažím se tyto věci reflektovat a pracovat na sobě? Snesu kritiku, považuji ji za Boží podnět pro můj růst?

Literatura:

Reginald Dacík: Prameny duchovního života

Tomáš Špidlík: Prameny světla

Jean Vanier: Rodí se nová naděje

Leden 2018: Kdo je můj bližní?

Když se farizeové ptali, kdo je můj bližní, chtěli si ověřit, že dělají dobře, když některé lidi vylučují ze svých komunit, protože ti nejsou jejich bližní. Ale Kristus jejich otázkou zcela převrátil: otázka nezní, kdo je můj bližní, ale ke komu se já chovám jako jeho bližní. Jakékoliv společenství musíme začít budovat od sebe.

Můj bližní je ten, koho přijmu, koho mám rád a koho vnímám jako součást sebe samého. Přírozenou lidskou tendencí je ohraničit si takový okruh blízkých lidí, zabydlet se uprostřed těch, kdo jsou mi příjemní a mají stejné smýšlení jako já, a vymezit se proti těm „ostatním“ – těm, se kterými nemám společné zájmy, přátele, názory ani bydliště. Do jisté míry je to správné, protože každý chce někam patřit, být doma mezi svými. Je

ale potřeba mít se na pozoru, aby se z této oprávněné potřeby nestalo stranictví, elitářství, netolerance, uzavřenost ve svém „samospasitelství“.

Navíc tato neochota akceptovat cizince se často obrací i dovnitř, i v rodině a společenství se začíná jemněji rozlišovat mezi „bratrem“ a „cizincem“, a tak se rozbývá těžce vydobytá jednota, získaná za cenu Kristovy krve.

Stanovy:

Ať žijí v opravdovém bratrském společenství v duchu blahoslavenství. To ať se děje za všech okolností: ať projevují skutky milosrdenství, dělí se o to, co jim náleží s ostatními členy sdružení, zvláště chudými a nemocnými, modlí se za zemřelé, aby všichni byli jedno srdce a jedna duše v Bohu (*Sk 4, 32*).

Text k rozjímání

Jean Vanier: CESTA K LIDSTVÍ

Z čeho se rodí širší smysl pro sounáležitost? Jak se osvobodit od potřeby přináležet jen ke skupině, která je sama sebou uzavřena? Domnívám se, že je nutné začít od lidských kontaktů, přátelství a vzájemného naslouchání životním příběhům. Vždy nás zvláštním způsobem zasáhne skutečnost, jedná-li s námi příslušník jiné kultury laskavě, i když nepatříme k jeho skupině, nebo odkryje-li nám vnitřní bolest, slabost a problémy. Právě tehdy možná hlouběji pociťujeme onu vazbu společného lidství. Přátelství mezi lidmi rozdílného původu a kultury roste proto, že tito lidé sdílejí zranitelnost srdcí, že pociťují hluboce společné lidství, které je spojuje v jejich rozdílnosti. Setkávají se jako osoby, nikoli jako členové rozdílných kultur nebo náboženství. Důvodem jejich přátelství je to, že jsme všichni příslušníky té největší skupiny, lidské rasy.

... Pokud náboženství uzavře lidi v jejich partikulární skupině a nadradí příslušnost, růst a úspěch nad lásku a zranitelnost vůči druhým, pak už neživí ani neotevívá srdce. Náboženství se tak stane ideologií. Je pak souborem myšlenek, které nutíme sobě i druhým, a uzavíráme se za zdí. Pokud nám náboženství pomáhá otevírat srdce k lásce a soucitu k těm, kdo nejsou naší víry, a pokud i jim pomůže v srdcích nalézt pramen vnitřní svobody a růst v lásce a soucitu, takové náboženství je pramenem života.

Otevření srdce s sebou nese zranitelnost a nabídku našich potřeb i slabostí. Srdce přijímá, ale především dává. Jde za pokornými a těmi, kdo volají ve své slabosti a potřebě porozumění a lásky. Právě lidské srdce ve své touze po společenství je tím, co bojí hradby ideologií a předsudků. Vede nás z uzavřenosti k otevřenosti, z iluze nadřazenosti ke zranitelnosti a pokoře. Bezpečí proto nelze nalézt ve skupině, z níž nýbrž v srdci, které našlo novou vnitřní sílu a jež tak dosáhlo skutečné zralosti.

Důvod existence společenství nebo cíl komunity může někdy dusit osobní vztahy. Členové se už nesetkávají jako osoby, ve vztazích od srdce k srdci, nýbrž jako členové stejné skupiny, motivováni stejným cílem. Někteří se schovávají

za cíli a aktivitami skupiny právě proto, aby se vyhnuli osobním vztahům. Druhé vnímají pouze jako členy skupiny sdílející stejné cíle a ideály, ale nikoli jako jednotlivce samy o sobě.

... Komunitní život se tak stane jakoby bezpečným, „ideálním“ světem... Komunita však nemůže nikdy naplnit všechna očekávání. Bude-li se o to snažit, riskuje, že její členové se na ni budou dětinsky spoléhat a bude omezen jejich růst. Pokud se komunita snaží zcela ponořit do svého okolí, může ztratit svou identitu. Členové se mohou natolik upnout na vytváření jednoty s tímto svým okolím, na snahu nebýt považováni za lhostejné, že se jejich smysl pro sounáležitost a skupinové cítění a s tím i jejich komunitní vize postupně zcela rozplynou.

Není jednoduché nalézt rovnováhu mezi uzavřeností s jasnou identitou, která napomáhá rozvoji určitých hodnot a spirituality, a otevřeností vůči těm, kdo podobné hodnoty neprožívají. Není to snad problémem všech náboženství a křesťanských církví? Přílišná otevřenost může rozmělnit kvalitu života a zbrzdit růst ke zralosti a svobodě, přílišná uzavřenost může dusit růst. Členové komunity musí být natolik moudří, zralí a vnitřně svobodní, aby jí pomáhali nacházet harmonii, která bude nejen chránit a prohlubovat život a skutečný smysl pro sounáležitost, ale rovněž život dávat a přijímat. Pak se komunita skutečně stane prostorem pro cestu k lidství pomáhajícím k otevřenosti, svobodě a úsilí o společné dobro...

(celý text: Jean Vanier, Cesta k lidství, Portál 2004, str. 63–66)

Písmo: Gn 37, 1–36; Kol 3, 11–16

Světec: svatý Martin de Porres, Josefina Bakita

Otázky:

- Jakou povahu má naše společenství – nehrozí mu jeden ze dvou extrémů, přílišná uzavřenost navenek, nebo naopak rozmělněnost a ztráta identity?
- Je naše společenství otevřené a vstřícné vzhledem k farnosti, církvi, společnosti a jejím problémům? Jak se to konkrétně projevuje?
- Je v našem společenství prostor a vůle k diskuzi? Umíme kultivovaně mluvit i o otázkách, které nás názorově rozdělují? Pokud ne, jakou strategii zvolit, abychom nevytvářeli ve společenství frakce a nesmiřitelné tábory?
- Cítím se ve sdružení jako doma? Je tam pro mě dost prostoru a svobody, abych se mohl(a) lidsky a křesťansky rozvíjet, abych zde poznal(a) a uplatnil(a) své dary? Neomezují v tom druhé?
- Cítím, že mě ostatní vnímají, přijímají, chápou? Činím to i já vzhledem k ostatním?

Literatura:

Daniel Ange: Kdo je můj bratr?

Jean Vanier: Cesta k lidství, Každý člověk je dílem spásy

Evropské setkání laiků ve Fatimě

Desáté Evropské setkání zástupců laických dominikánských sdružení (EADLF) se uskutečnilo v portugalské Fatimě od 4. do 8. října 2017. Za naši českou provincii byli na setkání vysláni Jiří Reginald Machačík, Dita Zdislava Králová a provinčního promotora zastupoval fr. Jan Rajlich OP.

Programové schéma bylo následující: od 7:30 snídaně, ranní modlitba v kapli, od 9:15 do 12:00 dopolední jednání, ve 12:00 mše svatá, od 13:00 oběd. Odpolední jednání pokračovalo od 14:30 do 19:00, kdy začínal v kapli růženec, následovaly nešpory a od 20:00 večere. Dopolední program byl zaměřen na aktivitu Řetěz kazatelů naděje (viz *Opusculum* ze srpna 2016).

Čtvrtek 5. října

Na začátku prvního dne vystoupil se svou promluvou na téma „Komunita jako způsob kázání“ magistr řádu fr. Bruno Cadoré OP. Zaměřil se v ní na otázku: „Co to znamená být laickým dominikánem jako kazatelem naděje?“

Evangelizace je úkolem celé církve. Proto dominikánští laici jako její součást jsou povoláni k tomu, aby byli aktivními účastníky evangelizace. Děje se to prostřednictvím našeho společenství – je to naší formou kázání. Naše komunita má být podobenstvím společné jednoty (*communio*).

Bratrské společenství není jenom způsob organizace, ale i způsob kázání. Máme v něm usilovat o pokoj a spravedlnost. Naším úkolem je být jednotni v rozdílnosti, v rozmanitosti prožívané v míru. Potom bude Boží milost ve světě činná skrze nás a naše společenství. Lidé touží po společenství a vyhledávají ho. Být bratrem nebo sestrou je schopnost daná každé lidské bytosti. Máme se snažit žít jako bratři a sestry a jako kazatelé máme povinnost volat lidskou společnost k uskutečňování této schopnosti.

Náš Pán založil společenství ke hlásání Božího království, které je blízko. To bylo prvotní bratrské společenství. Když svatý Dominik zakládal náš řád, církev se nacházela v situaci rozdělení. Proto svatý Dominik hleděl pomoci církvi návratem k jeho způsobu hlásání evangelia a k jednotě. I dnes je v církvi rozdělení. Toto rozdělení nelze překonat z hlediska ideologického nebo politického, ale jen z hlediska bratrství.

Křesťanská víra není jen soukromá věc, nýbrž má vliv a dopad na celou společnost. Nemůžeme však ani nemáme mít moc nad jinými lidmi, kterou bychom uplatňovali Božím jménem. Proto nám Kristus dal jediný způsob kázání, kterým je: být podobenstvím bratrství.

Odpoledne se každá ze zúčastněných 15 provincií představila a na závěr jednání přednesli členové rady ECLDF zprávu o její činnosti a hospodaření.

Pátek 6. října

Dopoledne k nám promluvil fr. Timothy Radcliffe OP o bratřích a sestřích v arabském světě. Nedávno navštívil Střední východ. Rád tam jezdí, protože tamější lidé jej učí naději.

V arabštině jsou pro naději dva výrazy: „amal“ znamená optimismus, „raja“ znamená naději v Boha. Naši iráčtí bratři a sestry ztratili téměř všechnu „amal“, naději v Boha však udržují naživu. Teď prožívají těžké časy. Proto nás fr. Timothy vyzývá, abychom na ně pamatovali v modlitbách. V prosinci znova navštíví Bagdád, aby bratry a sestry povzbudil, ale také aby jim poděkoval za jejich svědectví naděje. Jakými způsoby nám naději předávají?

Za prvé modlitbou, především slavením Eucharistie. Při slavení Eucharistie ve válečné zóně přesně pochopíte význam poslední večeře. Z Eucharistie naděje jasně vzařuje. Právě pro tyto chvíle temnoty a katastrofy, kdy se vše hroutí a kde není žádná budoucnost, nám Ježíš dal Eucharistii.

Za druhé zpěvem. Hudba boří bariéry mezi lidmi a ruší konečnost smrti.

Za třetí tím, že stojíme věrně při druhých a setraváváme s nimi. „Neodcházím pryč“ je jedna z nejdůležitějších vět, které kdy můžeme slyšet. Setravávání je známkou naší naděje v Boha, který nikdy neodejde pryč. Zůstáváme s chudými, s lidmi, kteří se cítí opuštěni, s našimi komunitami i v těžkých dobách, protože Bůh setravává s námi.

Za čtvrté se naděje udržuje naživu konáním dobra, dobrého díla, které má být daný den vykonáno a které pro nás Bůh připravil. Dobré skutky

konané kvůli nim samým jsou známky naděje v Boha, který nás přivede do Království cestami, jaké si nedovedeme představit. Můžeme ponechat věci v Božích rukou ne proto, že jsme pasivní, ale protože máme svobodu konat, co je dobré, jakkoliv se zdá, že tím jen málo dosáhneme.

Nejpřekvapivějším svědectvím naděje na Středním východě je oddanost křesťanů studiu a vyučování. Člověk by si myslel, že když se někomu jeho svět hroutí, že bude vzdělávání tou poslední věcí na seznamu! Je to krásné vyjádření naděje.

Konečně naději nám dávají děti, příští generace. Církev, která doufá, má děti a pečuje o ně.

Fr. Timothy vybral ze způsobů vyjádření a vytváření naděje ty, které můžeme praktikovat i my: slavít Eucharistii, zpívat, zůstat jeden s druhým v dobách utrpení a nebezpečí, vyučovat a studovat, mít děti. Jsou součástí našeho života stejně jako života na Středním východě nebo v Maghrebu. Tam ale v jejich neradostné situaci jejich implicitní naděje jasně vyzařuje. Můžete-li doufat tam, můžete doufat kdekoli. Modlete se za tamější bratry a sestry, aby pokračovali v tomto svědectví o naději.

Odpoledne jsme podnikli výlet do Batalhy, kde se nachází monumentální gotický dominikánský klášter, který tam nechal na památku vítězné bitvy vystavět král Jan I. Portugalský.

Sobota 7. října

Dopoledne sestra Yosé Höhne-Sparborth hovořila o svých zkušenostech z práce v Iráku a pro Irák. Jako pravého kazatele naděje představila arcibiskupa z Kirkúku Yousifa Thomase Mirkise OP: hledá možnosti, jak by lidé v těžkých podmínkách mohli pracovat a tvořit tak vlastní budoucnost, a tím jim dává naději.

Odpoledne jsme volili novou radu ECLDF a zástupce do celosvětové rady ICLDF. Tím se stal portugalský bratr Gabriel Silva.

Večer proběhlo společenské setkání s místní komunitou, při němž Dominikánští dobrovolníci (DVI) a evropští zástupci Mezinárodního hnutí dominikánské mládeže (IDYM) hovořili o své práci a inspiraci.

Neděle 8. října

Po ranní modlitbě se uskutečnilo slavnostní uvedení nově zvolené rady ECLDF do funkcí a poté bylo setkání zakončeno. Podrobnější informace a fotografie najdete na www.ecldf.net. Významné texty z tohoto setkání přeložíme a uveřejníme na webu laici.op.cz.

Jiří Reginald Machačík

Redakčně upraveno, kráceno (nezkrácená verze na laici.op.cz)

Posláni kázat evangelium

List magistra řádu po kongresu o poslání Řádu kazatelů, 3. část

Pohled na naše poslání do budoucnosti

Kongres pro misijní poslání řádu, který se konal na závěr oslav jubilea, byl mezinárodním shromážděním celé naší „rodiny pro kázání“ a zdůraznil ještě jednou, že právě toto je ten nejlepší způsob, jak poděkovat a zároveň se podílet, dnes a zítra, na „potvrzení“, které bylo dáno našemu řádu před 800 lety. Jaký tedy může být nástin této budoucnosti kázání?

Od kázání k teologii a zpět

První perspektivou, která je důležitá pro budoucnost našeho poslání, je hledat cesty, jak neustále posilovat nezbytné propojení mezi kázáním a teologií. A právě živoucí dialog mezi těmito dvěma subjekty, dialog, který určitým způsobem probíhá mezi zkušeností víry a srozumitelností mystéria Zjevení, je základním prvkem identity řádu. Definuje podstatu poslání řádu hlásat evangelium, tuto specifickou službu, kterou je řád povolán nabídnout církvi, „v trvalém aktu evangelizace“. Potřebujeme studovat, ne proto, že předstíráme, že jsme učenci, anebo že se jimi chceme stát, ale proto, že chceme ještě víc udělat srozumitelnější přítomnost Boha ve světě a dílo jeho milosti. A navíc, pokud je kázání odpovědí na poslání dělníků ke žni, kazatelé jsou vskutku posláni jakoby do „posvátné země“ (opakuji zde výraz papeže Františka pronesený při audienci dané kapitulářům minulý srpen), kde je jejich prvním úkolem kontemplovat dílo milosti, sbírat znamení tajemství této přítomnosti a nechat svá srdce zaplnit soucitem s tímto světem, soucitem, který je ozvěnou samotného Božího soucitu, jenž slyší svůj lid, odpovídá na jeho touhu po svobodě a společenství a adresuje mu Slovo osvobození a útěchy. Snaha o porozumění víře je založena, živena, vedena touto solidaritou v soucitu a touhou jít a kázat „v oddanosti Bohu“. Teologický výzkum odehrávající se v řádu a veškerá možná spolupráce mezi námi, jinými výzkumníky a jinými disciplínami, by měly dát prioritu této perspektivě, aby církev byla schopná lépe sloužit. V tomto smyslu by měla být založena a publikována databáze „teologických zdrojů“ řádu a zrovna tak by mohly být šířeny i podobné principy ohledně zdrojů vycházející ze zkušenosti kázání. Zvláštní pozornost by kromě toho měla být věnována na jedné straně místům, kde by vytvoření univerzit mohlo být obzvlášť relevantní (např.

Nigérie), a na druhé straně důležitosti dát energii do výzkumu takových témat, jako je interkulturalismus, dialog mezi kulturami a náboženstvími, a to obzvlášť v Africe a Asii. Stejně tak je potřebné věnovat se i dialogu s technickovědeckou a digitální kulturou,

Foto: <https://dominicandaily.wordpress.com>

která drží v rukou realitu světa a lidství v dnešní době, a „vytváří“ nový druh sociálních vztahů, nový druh vztahu k sobě sama a také nový druh vztahu ke skutečnosti, k vnějšímu světu, a dokonce i ke svému vlastnímu tělu anebo duši.

Na místech nepokoje ve světě

Tento postoj předpokládá, že se ještě více budeme snažit připojit se, a to ve vzájemné spolupráci, k místům, kde se svět teprve sám „bolestně rodí“. Po desetiletí rád prostřednictvím hlavních událostí své vlastní historie, intuitivního tušení známých i anonymních sester a bratří a stejně tak i prostřednictvím směrnic formulovaných našimi kapitulami naznačoval priority a přednostní pohledy na věc, podle kterých se potom věnoval úkolu evangelizace a kázání. Setkání v průběhu kongresu nám ukázala, že musíme dál pokračovat v kritickém tázání se na realitu kázání, a to tím, že budeme hledat odpovědi na následující otázky: Kde se odehrává naše kázání a jak více můžeme prohloubit kvalitu a přesnost hlásání jména našeho Pána Ježíše Krista? Jaký konkrétní příspěvek musíme udělat jako „rodina kazatelů“ pro úkol evangelizace, kterou se církev stává tím, k čemu je povolána být? Tato práce na rozlišování může být v každé zemi pro různé subjekty řádu příležitostí pro společnou reflexi a může být i příležitostí pro přijetí a vytyčení nových projektů apoštolské spolupráce, kterými přispěje ke zrození radosti evangelizace i v místech nepokoje.

Ve stálé formaci

V řadě činností pro další rozvinutí „*Propositum*“ Dominika ve společenském, kulturním a církevním kontextu je potřeba brát na vědomí to, že svět na jedné straně a naše povolání (naše „poslání“) na straně druhé se teprve samy bolestně rodí. Je potřeba rovněž říci, že naše identita kazate-

lů se stane tím, čím je povolána být, jen do té míry, do jaké zůstane vnímavá pro tento svět a jeho budoucnost. Z tohoto důvodu byl během kongresu dán velký důraz na potřebu „stálé formace“, která musí být podstatným klíčem pro život kazatelských komunit. Tato pozornost pro stálou formaci by se měla stát naším privilegovaným způsobem, jak společně zakoušet vnímavost a tím podpořit povolání nás všech. Na závěr tohoto Jubilea bychom mohli vyjádřit a sdílet všechny rozeznané potřeby formace v našich vlastních institucích a požadovat od nich, aby organizovaly, tak jak jen můžou, okamžiky, místa, časy, cykly a návrhy pro společnou formaci. Například od vzdělávacích a výzkumných institucí, které závisí přímo na magistru řádu, se bude požadovat, aby se staly

ve svém hlavním a vlastním úkolu místy formace dominikánské rodiny, kde bude možné najít prostředky a čas k tomu, abychom udělali srozumitelným to, že tento svět „v krizi“ je světem, který se rodí a stává. Měla by to být místa, která povzbuzují oddanost bratří, sester a laiků řádu ve snaze o pokračující a žitou formaci a která kombinují různá úsilí o porozumění světu a současně posilují náš úkol kázat, úkol, kterému jsme „úplně oddáni“ a k němuž jsme vysláni. Témata, která pro tuto pokračující formaci byla obzvláště zdůrazněna, jsou následující: školy kázání (kde budou mít skutečnou prioritu laici), znalost tradice řádu v oblasti lidských práv, znalost náboženství a mezináboženských otázek, ekologie, politická činnost, doprovázení těch, kteří si nesou svá zranění, podpora života. Takto nám dynamika trvající formace pomůže porozumět, že nic není pevně nastoleno, nic není definitivní anebo založené jednou provždy, všechno je „na cestě“. A stejně jako v evangeliu, je to právě „na cestě“, kdy se rodíme pro kázání.

„Rodina“ v srdci církevních společenství

Věříme, že na této cestě je nevyhnutné, abychom jako bratři a sestry Řádu kazatelů také přispěli k budování společenství církve, začínající tím, že budeme podporovat komunity v této církvi a v těchto společenstvích komunit věřících bude prioritou dát plné a spravedlivé místo laikům v církvi. Rovněž

i jim musí být vysláni evangelizovat předkládáno jako „cesta“, jak se stát věřící, cesta, jak budovat církev jako komunitu věřících. Jako takový je Řád kazatelů mimořádným způsobem volán k tomu, aby začal psát novou kapitolu ve své historii „plně v srdci církve“ tím, že bude podporovat laiky v řádu a jejich společenství a poskytne jim vše potřebné, aby mohli dosáhnout svého skutečného a oprávněného místa v poslání řádu jít a kázat. Zde musíme obzvlášť zmínit podporu obnovy zaangażování laiků do kázání řádu, prostřednictvím laických sdružení, hnutí dominikánské mládeže, různých iniciativ Dominikánských dobrovolníků, jako i prostřednictvím rozmanité a bohaté spolupráce na projektech vzdělávacích institucí řádu. V té samé linii je řád volán, aby identifikoval svoji konkrétní službu, kterou může přispět k tomuto budování církve jako společenství komunit, vycházející ze své vlastní komunitní tradice, která může přispět k prosazování existence společenství v místních církvích, např.: mezinárodních komunit, „škol křesťanského života“, společenství založených na spolupráci řeholníků a laiků, bratří a sester etc.

Na cestě „tradice“

To nás vede k rozpoznání předposlední perspektivy, na kterou se zaměříme při vytváření budoucnosti: jak v nás oživit touhu po tradici, neboli touhu po předávání a vzdělání. Zde je třeba zdůraznit pozornost, kterou všichni musíme zaměřit na podporu povolání do dominikánské rodiny, podporu, která musí být neustále vyjadřovaná v podpoře povolání každého z nás. V širším pojetí rovněž zdůrazňuje roli, kterou řád může hrát v úkolu rozlišování povolání, v podpoře povolání všech a v oživení a upevnění komplementarity různých povolání, která ve své diverzitě vytváří církev. Ještě jednou, Dominikův řád musí bezpochyby usilovat o to, aby nabízel církvi dědictví svojí vlastní tradice, v srdci které je ověřené přesvědčení o pedagogice evangelia: hlásání Dobré zprávy o Božím království je cestou, jak se stát věřícími. Zde by měla být dána zvláštní pozornost vzdělávacím projektům vedeným bratřími, sestrami a laiky řádu. Jak můžeme podporovat spolupráci, a ve všeobecnosti, dokonce i ty projekty, které jdou za hranici pouhé starosti o to, abychom udrželi instituce? Jak můžeme

Foto: Flickr, Province of Saint Joseph (CC BY-NC-ND 2.0)

dát našim univerzitním místům „dominikánskou“ specifičnost a založit velmi důležité spojení mezi těmito institucemi? Jak můžeme všemi možnými způsoby přispívat k posílení toho přesvědčení, že svět roste tak, jak předává svoje vědomosti a svoji kulturu, svoje hodnoty a svoji kapacitu pro kritické myšlení, svoji tradici a svoji historii, svou touhu po smyslu a svoji víru?

Proces Salamanka: nejsme všichni lidmi?

Touto cestou, s církví a ve světě, bychom chtěli přispět k proměně světa a zde jsme několikrát zdůraznili takzvaný proces „Salamanka“ (srov. kongres „Dominikáni a lidská práva“) – uvádíme do dialogu teologickou reflexi se zkušeností kázání v těch místech, kde jsou lidské bytosti v ohrožení, čímž se dává plná důležitost úloze hlášaného slova v proměně světa a tento dialog by měl být prioritou v naší službě Slovu. Mluvíme zde o proměně světa, která není řízená ideologií, ale láskou a touhou po přítomnosti a prokazování solidarity v místech na různých koncích světa, kde se nachází ten Jeden, který nás učí radosti darovaného života a kterého bychom rádi následovali. Tato starost o proměnu světa musí zůstat v srdci povolání kazatelů, protože je „konstitutivní dimenzí hlásání evangelia“ (*Justitia in mundo*, 1971, n° 7). Do této oblasti patří také přítomnost řádu v různých mezinárodních institucích a nevládních organizacích, a obzvláště stálá delegace řádu v OSN v jeho rozličných ústředích, jež je příležitostí rozvinout, na základě zkušeností ověřených v daných oblastech, reflexi uskutečňovanou v dialogu s oběťmi. Je potřeba vstoupit do dialogu s OSN a intuici, která byla intuicí Salamanské školy a Francisca de Victoria, převést do současného kontextu. Tuto základní intuici je třeba stále posilovat a využívat jako příležitost pro spolupráci v teologickém výzkumu a kázání mezi námi.

Priority pro spolupráci

Poslední linií priorit je trvání na zásadní důležitosti té spolupráce, díky které se řád ve svých různých větvích stane „rodinou kázání“, mluvící pamětí v srdci církve, aby i církev se stávala tím, čím má být „při hlásání Dobré zprávy o Božím království“. Každá větev naší rodiny má svoje vlastní způsoby, jak podporovat spolupráci mezi svými členy. Na mnoha místech se můžeme rovněž radovat z krásných úspěchů kázání skrze spolupráci mezi jednotlivými členy řádu. V této perspektivě spolupráce jsou sítě propojení, apoštolský výzkum a činnosti iniciované na Atriu volány k tomu, aby se samy upevňovaly a aby se ustavila nezbytná propojení s řádem jako s celkem. Kromě toho kongres pro poslání řádu umožnil vymezit do budoucna čtyři oblasti, které by mohly být prioritou pro každého z nás v uskutečňování nové a trvající spolupráce mezi námi:

- **Svět mladých lidí**, a to zvláště teď, kdy se připravujeme na nastávající synodu biskupů na téma „Mladí lidé, předávání víry a rozlišování povolání“ takže, s ohledem na pedagogiku kázání, se jim má dát místo a hlas v srdci církve a v srdci řádu;
- **Digitální kultura**, tak aby tělo a slovo bylo na tomto novém kontinentu přítomno a odpovídalo na volání po zasazení hlásání slibu smlouvy do kontextu, tak jak tomu bylo učiněno při tajemství Vtělení, jež je základem bratrského společenství, jehož je svět schopen;
- **Migrace**, ke které a od které přicházíme, abychom svědčili o slibu společenství, které přetváří svět ne tím, že ho nechá „shora“ rozhodnout kritéria pro koexistenci různorodostí, ale tím, že spojí skutečnost společenství, které je už i tak založeno příchodem těch „úplně zdola“ na opačný konec světa, s vytvořením solidarity s uprchlíky světa; solidarity, která hlásá, znovu a zase, naplnění slibu světa, který byl dán lidem, aby za něho byli zodpovědní, a povolání k tomu, stát se světem pohostinným pro všechny a udržovaným všemi;
- **Studium**, na závěr: spolupracujte, aniž byste přestali studovat, a studujte znovu s myšlenkou na dialog, který musí vést teologický výzkum s pozorností pro problémy dnešního světa (témata pro studium, která byla zvláště zdůrazněna, jsou následující: jaká má být obnova „teologie poslání“ v dnešní době, potřeba analýzy břemena kolonialismu a západního ideologického imperialismu pro poslání evangelizace, teologie mezikulturního a mezináboženského dialogu, teologický přístup k pluralismu, teologická reflexe vztahu k pravdě, větší porozumění současnému násilí, situace obětí v teologické reflexi, úvahy o politice a také jak vzdělávat utiskovatele, léčit zranění a vzpomínky na ně, a jak pozvednout toho, kdo je dole). V tradici řádu je studium uskutečňováno jako konstitutivní prvek komunit, přinášející s sebou starost zakládat takové komunity, kde uskutečňování společné bdělosti srdce a rozumu je zakořeněno v kontemplaci a vede ke kázání jednotlivců i komunit.

Před osmi sty lety Dominik obdržel potvrzení Řádu kazatelů. Potvrzení, které bylo předáváno napříč stoletími a teď je svěřeno právě nám. Proto i my na oplátku musíme potvrdit tu samou radost z toho, že jsme byli povoláni k tomu, abychom v srdci církve byli rodinou založenou ke kázání.

Váš bratr,

fr. Bruno Cadoré OP, magistr řádu
Řím 25. března 2017 (50/17/225 Dopisy řádu)
Přeložila S. M. Alberta OP

Co už se nevešlo a co by vás ještě mohlo zajímat:

- chystané akce Dominikánské 8 | <https://www.facebook.com/Dominikanska8/>
- novinky Krystalu OP | <http://www.krystal.op.cz/novinky/list>
(3. vydání Itineraria svatého Bonaventury, 3. vydání Trinitární teologie C. V. Pospíšila, chystá se další vydání Kázání na Píseň písní svatého Bernarda a další kniha Timothyho Radcliffa OP: „Ponoř se! Žít svůj křest a biřmování“)
- novinky našeho knihkupectví Oliva | <http://www.oliva.op.cz/>
- Dušičková ranní úvaha na Vltavě | <http://prehravac.rozhlas.cz/audio/3942329>
- Další fotografie ze SEDORu | <http://olomouc.op.cz/index.php?page=rok-2017>
- Akta generální kapituly 2016 konané v Boloni | <http://op.cz/?a=233>

Všem autorům, na něž se v tomto čísle nedostalo, se moc omlouváme.

Nezoufejte, jste v pořadí :-)

(Kromě jiného se můžete těšit na článek fr. Raymonda Lagrange OP „Domine, non nisi te“ o svatém Tomáši Akvinském.)

OPusculum

Časopis české dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko České dominikánské provincie

Redakce

e-mail: opusculum@op.cz

Fr. Gabriel Malich OP (gabriel@op.cz)

S. Marie Pitterová OP (monialesop@volny.cz)

S. M. Guzmána Valentová OP (guzmana@dominikanka.cz)

Lenka Bernadetta Nezbedová (Nezlenka@seznam.cz)

Jiří Reginald Machačík (machacik@volny.cz)

Dušan Česlav Macák (ceslav@post.cz)

Jan Jáchym Beneš (jachym@op.cz)

Fotografie na obálce:

1. s. | Obláčka s. M. Jordány Jany Kuběnové. Foto: Mnišky OP ze Znojma

2. s. | Setkání dominikánské rodiny 2017. Foto: Monika Menke

3. s. | Obláčka s. M. Jordány Jany Kuběnové. Foto: Mnišky OP ze Znojma
Česko-polské setkání mnišek v počáteční formaci. Foto: Mnišky OP

Bankovní spojení pro dary: č. účtu: 268154211/0300 v. s.: 290

Uzávěrka příštího čísla: 15. 1. 2018

<http://opusculum.op.cz>

Z obsahu

Setkání České dominikánské rodiny 2017

Hlásat pravdu v jednomyslnosti

Svolávací listina na provinční kapitulu

Obláčka u mnišek ve Znojmě

Evropské setkání laiků ve Fatimě

Poslání kázat evangelium – List magistra řádu (3. část)

Program obnovy dominikánské laické formace

<http://opusculum.op.cz>

Adresa redakce:

OPusculum

Klášter dominikánů Olomouc

Slovenská 14, 779 00 Olomouc 2

e-mail: opusculum@op.cz

Výtisk zdarma. Distribuce za cenu poštovního a balného. Objednávky na adrese redakce.